

Twee mannen klopten op de deur van Andries Vroonen.

— Zo gauw hij opent, steek ik hem neer, fluisterde er een.

— Stil... hij is daar... ik hoor gerucht aan de grendels, vezelde de ander.

De beide rovers, Cartouche en De Coninck, schonken al hun aandacht aan de deur en bemerkten niet, dat enige gestalten hen langs achter naderden.

Plotseling werden de boeven omvergetrokken en spoedig lagen ze gebonden op de grond.

Haastig had men Cartouche een prop in de mond geduwd, om hem te beletten zijn herkenningskreet te slaken.

De kapitein zag zich tot zijn schrik in de handen der gendarmen en hij kon zelfs niet zijn mannen, die in de nabijheid waren en hem zeker bevrijden zouden, waarschuwen!

Cartouche werkte als een wanhopige met zijn tong om de hinderlijke prop uit zijn mond te verwijderen, maar al zijn pogingen bleven te vergeefs.

De gendarmen spraken geen woord, maar handelden vlug, geholpen door enige burgers. Ze namen de gevangenen op, en ze half dragend, half sleurend, brachten ze hen naar het oude Herenhuis, waarvan men de akelige, holle kelders als voorlopige kerker gebruikte.

Twee dorpelingen droegen Cartouche voorop.

De Coninck was moedeloos. Hij was nu gegrepen, hier te Heist, zover van Vlaanderen, waar het in 't diepste van 't Geuzenbos veiliger was.

De misdadigers werden in een der donkere kelders gesloten, en daar ontboeid en van hun prop bevrijd, want nu was er geen gevaar meer voor ontvluchting.

De zware deur werd gesloten. Toen vertoonde Doremans zich voor het getralied vensterke in de deur en riep spottend :

— Dat hadt ge deze morgen niet gedacht, nietwaar, Cartouche?

— De commissaris is wel moedig, antwoordde de kapitein. Hij heeft gezorgd, dat hij door een sterke deur beschut wordt, als hij mij komt beledigen.

— Ja, met sluipmoordenaars moeten we voorzichtig zijn. Gij gingt Vroonen niet openlijk bestrijden, ellendige bandiet! Maar uw geheimen zijn ons bekend, we hebben immers onze verspieders op de Pijpelheide... ja, Cartouche... en nog wel onder uw eigen bende!

— Gij liegt, lafaard! Deswert was uw verspieder! Maar hij is in onze macht... Doremans schrok...

— Cartouche, gij zijt een leugenaar! riep de commissaris heftig.

— Ik zal met u niet redetwisten.

— Neen, ge zijt nog fier. Maar de koude nachtlucht, die langs dat gat binnestroomt, zal uw opgewondenheid wel koelen. Het is wat koud in de kelder, maar neem ons niet kwalijk, dat we u geen voegzamer vertrekken kunnen aanbieden.

— Geeft dit keldergat op straat uit, mompelde Cartouche, zich naar de opening begevend.

WOLFGANG PETERLIN

BAKELANDT

REK
ROBE
SPOOR

www.berndt.com

— Verblijd u niet te vroeg, de traliën zijn dik en we zullen bovendien schildwachten zetten, hernam Doremans spottend.

Maar Cartouche antwoordde niet, hield zijn gelaat voor het gat en schreeuwde zo luid hij kon :

— Ho, hoe, ha !

Doremans vloekte van spijt. De bandiet had hem weeral vast. Hij waarschuwde zijn handlangers. En dreigender klonk het :

— Ho, hoe, ha, ho, hoe, ha !

— Zwijg, gebod Doremans, zwijg of ik laat u ogenblikkelijk neerschieten.

— Ze zijn verwittigd commissaris, hoor maar ! antwoordde Cartouche.

Inderdaad, uit het bergbos klonken luide kreten.

— Ze zijn in de nabijheid, hernam Cartouche.

— We zullen ze op afstand houden, zei Doremans, snel heengaande.

— Verberg u bij de dochter van de koster ! riep de kapitein hem honend na.

De commissaris verliet snel het Herenhuis.

— Ik zal mijn bevelen geven, op mijn kamer, zei hij tot de gendarmen.

Wat zou er gebeuren ? De toestand was dreigend. Daar in het bergbos stonden rovers ? Hoeveel ?

Hoor, hun geroep klonk naderbij. Kwamen ze zich in het dorp wagen ?

Ja, daar waren ze. En een hunner riep :

— Ge hebt onze kapitein gevangen genomen.

De bevelhebber der gendarmen schreeuwde terug :

— Uw kapitein en nog een man zitten veilig in de kelders van het Herenhuis.

Poogt niet hen te verlossen of er vallen doden.

— Wij hebben ook een gevangene.

— Wie ?

— Pieter Deswert.

— Ge liegt !

— Welnu, vraag of de veldwachter thuis is, riep de bandiet. Ik stel voor Cartouche en onze andere makker uit te wisselen tegen Deswert.

— Dat moet de commissaris beslissen.

— Ga, vraag het hem.

Maar Doremans kon nog niet geloven, dat zijn trouwe veldwachter in de macht der binders was.

— Dat ze hem halen, opdat wij het kunnen geloven, zei hij.

Dit bevel werd aan de rovers overgemaakt.

— 't Is wel, klonk het antwoord, wij zullen hem halen !

— Ho, hoe, ha ! klonk het eensklaps.

Twée mannen stormden de berg op.

— De kapitein en De Coninck ! riepen de rovers juichend.

— We zijn vrij !

De gendarmen, die bij de keldergaten de wacht hadden gehouden, wisten niets. Nog stonden ze op hun post, toen de bevelhebber hen toeschreeuwen kwam :

— Gij hebt de rovers laten vluchten !

— Neen, neen, toch niet langs hier ! antwoordde er een.

Men ging zien. De deuren van de kerker stonden wijd open.

— Ze zijn dus langs de deuren weggelopen ! Wie mag hen geholpen hebben ?

Dat bleef een geheim, dat alleen Deswert ontsluiëren kon.

Maar de veldwachter verzweeg, dat hij, die ook sleutels van de kerker had, de deuren ontsloot en dan, op vreemde toon, riep :

— Kapitein, ga heen... haast u... de deuren zijn open.

Deswert had zo geheimzinnig gehandeld, dat zelfs Cartouche zijn bevrijder niet kende.

Nog stonden gendarmen en burgers over het geval te spreken, toen Doremans nader trad.

— De gevangenen zijn weg ! riep hij boos. Dat is de schuld der gendarmen.

— Commissaris, ik heb een onderzoek ingesteld en mijn mannen zijn onplichtig, antwoordde de bevelhebber.

— Hoe zijn ze dan ontvlucht ?

— Iemand heeft de deuren geopend.

Doremans was wanhopig.

— En Deswert is in hun macht ! Nu is er van geen uitwisseling meer sprake. Ik ben mijn moedige veldwachter kwijt !

Deswert kwam op zijn gemak aangewandeld.

— Dus, ze bedrogen ons ! juichte Doremans.

— Wie ?

— Wel, de binders, die beweerden, dat ze u gevangen genomen hadden.

— Dat is zo !

— En gij zijt ontvlucht ?

— Wel, iemand heeft mij geholpen. De schurken hadden me aan een boom gebonden. Uren stond ik daar op de eenzaamste plaats der heide. Gelukkig kwam er een vrouw voorbij, die mijn koorden doorsneed, vertelde de verlostte.

— En hebt ge die vrouw niet aangehouden ? vroeg de commissaris berispelend.

— Haar aangehouden ?

— Wel ja, zij moet tot de bende behoren, want geen eerlijk mens waagt zich 's avonds op de heide.

— Ik zou haar hulpvaardigheid slecht beloond hebben, commissaris. Maar iets anders, de bandieten, die Vroonen kwamen aanvallen ?

— Werden gevangen genomen, maar zijn ontvlucht, antwoordde een der gendarmen.

— Hoe jammer ! riep Deswert, zonder blozen. Maar hoe is dat gebeurd ?

— Iemand moet de deuren geopend hebben !

— Ik begrijp er niets van, zei Doremans.

— De rovers zijn stoutmoedig en sluw, hernam Deswert. Ze hebben misschien valse sleutels, die op alle deuren passen.

— We zullen het eens met gendarmen en soldaten uit Mechelen proberen, besloot Doremans.

De rovers waren in het bos.

— We gaan niet naar Westerlo ! riep Cartouche kwaad, nadat allen hun verwondering te kennen hadden gegeven over de geheimzinnige helper, die de kelder ontsloten hadtt.

— Niet naar Westerlo ? vroeg Schepens.

— Neen, er is een verrader bij de bende. Ons plan om Vroonen te verrassen werd in ons rovershol besproken en hier wisten ze het ! We keren naar de heide terug en ik zal een nauwkeurig onderzoek instellen !

De bandieten trokken snel naar hun vergaderplaats.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955